Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и р. кат. свят) о 5-ой годинѣ по полудни.

Адміністрація и Експедиція пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Рекламаціи неопечатанѝ вôльнѝ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Адміністраціи „Газеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провінціи
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 261. Середа 20 падолиста (2) грудня 1891. **Рôкъ I.**

Революція въ „Царствѣ небеснôмъ“.

Пôдчасъ коли по цѣлôй Европѣ несуть ся голосы, заповѣдаючѝ мало що не вѣчный миръ, зъ далекого Всходу, зъ Хинъ, званыхъ въ Европѣ такожь „Царствомъ небеснымъ“ надходять вѣсти, котрѝ здають ся вказувати на то, що въ тôй найбôльшôй державѣ на свѣтѣ, бо числячôй звышь 410 міліоновъ людей, заносить ся на щось недоброго. Ба, наколибъ найновѣйшѝ вѣсти зъ вôдтамъ показались правдивѝ, то въ „Царствѣ небеснôмъ“ була бы дѣйстно вже готова революція. Ото до анґлійскихъ ґазетъ доносять зъ Шанґаю, що розрухи въ Монґоліи и другихъ провінціяхъ хиньскои державы мають поважнѣйшій характеръ, якъ то первѣстно доношено. Навѣть недалеко столицѣ хиньскои державы мала выбухнути ворохобня, а ворохобники скрѣпленѝ кôлькома шкадронами кавалеріи идуть вже на Пекінъ. До нихъ прилучило ся такожь кôлькохъ мандариновъ, а правительство хиньске було змушене выслати противъ ворохобникôвъ велику силу войска. Вчера же наспѣла до Лондону ось така коротка депеша зъ Шанґаю: Ворохобники занявши мѣсто Чао-Янґъ машерують на Пекінъ.

Въ браку точныхъ вѣстей трудно докладно оцѣнити сей рухъ революційный въ Хинахъ, але зъ того, що доси звѣстно, можна все таки выробити собѣ о нѣмъ якій-такій образъ. Передовсѣмъ треба мати то на оцѣ, що Хины не суть такъ одностайною державою, якъ то у насъ загально думають, але складають ся зъ такъ рôжнородныхъ племенъ, що лишь силою дадуть ся удержати въ такôмъ станѣ, въ якôмъ теперь находять ся. Верховодяче нинѣ въ Хинахъ племя есть монґольско-татарске, а цѣсарь хиньскій походить зъ династіи Манджу. Правдивѝ Хинцѣ ненавидять то верховодяче племя и пануючу династію та зъ давенъ давна воюють тихцемъ противъ неи. Въ новѣйшихъ часахъ стало до Хинъ находити богато Европейцѣвъ, особливо всѣлякого рода місіонерôвъ: католицкихъ, протестантскихъ, анґліканьскихъ, ба навѣть Россія задумувала выслати своихъ православныхъ. Хинцѣ страшно не люблять чужинцѣвъ, що рѣчь впрочôмъ природна, бо они думають, що тѝ чужинцѣ приходять забирати имъ ихъ землю та наносять на нихъ и ихъ край всѣлякѝ нещастя. Треба знати, що Хинцѣ народъ поганьскій, суть дуже забобоннѝ; вѣрять въ злѝ духи и думають, що всяка новина, яку заносять до нихъ чужинцѣ, насылає на нихъ злыхъ духôвъ. Телеґрафу и зелѣзницѣ они страшно боять ся, то й не диво, що недавно тому они одного дня зрубали ажь 10 тысячѣвъ стовпôвъ телеґрафічныхъ. Зъ другои же стороны правительство хиньске було змушене вôйти въ тѣснѣйшу звязь зъ Европейцями и заводити у себе бодай поволи порядки европейскѝ. Оно, о скôлько то давало ся, впускало до краю европейскихъ місіонерôвъ и брало собѣ примѣръ зъ Европейцѣвъ. Нѣмецкѝ инструкторы стали навѣть переобразовувати хиньску армію на ладъ европейскій.

То, а вôдтакъ и здирства мандариновъ причинили ся до того, що давна ненависть до панующого племени а зъ нимъ и до всѣхъ чужинцѣвъ прибрала величезнѝ розмѣры. Давнѝ тайнѝ товариства вôджили наново а проводирямъ ихъ було легко середъ забобонныхъ масъ хиньского населеня выкликати розрухи, покищо бодай противъ чужинцѣвъ. Ненависть до христіянъ и христіяньскихъ місіонерôвъ почала зъ початкомъ вôсѣмдесяти рокôвъ страшнѝ прибирати розмѣры, а въ послѣднихъ часахъ довела навѣть до отвертыхъ бунтôвъ. Кождого Европейця не называють Хинцѣ инакше якъ лишь „фан-кванґъ“, т. е. „заграничный чортъ“, а кождого місіонера, званого по хиньски „се-то“, уважають за чарôвника и дуже не терплять. Найбôльша однакожь ненависть есть противъ францускихъ місіонерôвъ.

Сего лѣта отже вышовъ зъ вôдкись знакъ, щобы убивати всѣхъ „фан-кванґôвъ“ и „се-тôвъ“ та взагалѣ всѣхъ христіянъ. Хто давъ той знакъ, не знати; але загально звѣстно, що по цѣлыхъ Хинахъ суть розкиненѝ члены тайного товариства, котре поставило собѣ за задачу, прогнати всѣхъ чужинцѣвъ разомъ зъ Монґолами й ихъ манджурскою династією, и вôдъ того то товариства вышовъ майже на певно знакъ, щобы чужинцѣвъ убивати. По цѣлôй провінціи Кантонъ порозлѣплювано отже въ мѣстахъ плякаты, въ котрыхъ въ найпоганѣйшій способъ представлено христіянъ и христіяньскихъ місіонерôвъ. Такъ було въ нихъ сказано, що до мѣста Кантону прийшовъ бувъ оденъ „фан-кванґъ“ и наллявъ до керницѣ отруѣ; всѣ люде, що зъ тои керницѣ пили воду, занедужали и лишь чужѝ лѣкарѣ могли имъ дати раду. Множество людей поумирало. Наконець зловлено того „фан-

---

12

При стрѣлецькôй ватрѣ.

ОПОВѢДАНЄ

АБҐАРЪ-СОЛТАНА.

(Пересвѣвъ Павло Кирчôвъ).

(Дальше.)

Рано присдавъ по мене Корнило, абыхъ заразъ ставлявъ ся коло церкви и тамъ злучивъ ся зъ другими пушкарями. Мільнеръ назбиравъ того дня пушкарѣвъ зъ сорокъ; усѣмъ намъ давъ на груди знаки, але якись бѣлѝ. Мому побратимови Илѣ велѣвъ нести нову якусь хоругву бѣлу зъ червонымъ. Лишь той одинъ разъ показували людямъ тоту хоругву.

Зъ на двѣ годины передъ полуднемъ приѣхала на кони и Мільнериха. Сукню мала на собѣ тоту саму бѣлу, шовкову, що въ нѣй я еи першій разъ увидѣвъ бувъ, и той самъ киптарь голубый изъ золотомъ; лишень на голову взяла вже того дня якусь иншу шапочку, бѣлу, обшиту якимсь червонымъ шличкомъ. Станула передъ нами, зъ боку при нѣй служниця, що держала на тацѣ хлѣбъ и сôль, та еи чоловѣкъ Мільнеръ зъ похиленою головою.

Десь, такъ въ пôвъ годины по приѣздѣ Мільнерихи, надбѣгъ першій пôсланець. Кôнь пôдъ нимъ такъ летѣвъ, що навѣть не дотыкавъ землѣ копытами.

— Уже видно, уже ѣдуть! — кликавъ здалека.

Дали знати до добродѣя. Вышовъ заразъ въ ризахъ, зъ хрестомъ святымъ у рукахъ. Пôдняли хоругви, ударили въ дзвоны, паламарѣ задзеленькотѣли кадильницями, похôдъ двигнувъ ся напередъ; пушкарѣ зъ Мільнеромъ ишли заразъ за панотцемъ. Нѣмчика Германа десь не було того дня меже нами.

Що хвилѣ надлѣтавъ свѣжій *посолъ* та кричавъ:

— Идуть, идуть!

Закимъ дойшли мы до послѣднихъ хатъ въ Жабю, долетѣвъ до нашихъ ухъ веселый звукъ войськовои музики и вказали ся гузары.

— О, панове, — закликавъ нагло голоснѣйше Никола, пôдносячи голову та дивлячись на насъ, заслуханыхъ въ его оповѣданє — умирати буду, а ще той день памятатиму.

Ишли тотѝ Угры крутымъ плаємъ понадъ Черемошемъ. Луна вôдъ нихъ била; видѣло ся, що сесе золото, що на нихъ блыщѣло, забрало въ себе усѣ промѣнѣ сонця, та ажь вôдъ нихъ на миръ засвѣтило. Конѣ пôдъ ними якъ змиѣ, якъ ящѣрѣ якѝ огнистѝ, що огнемъ зъ нôздрôвъ сыплють... Вôрлове позлѣтали ся того дня изъ найвысшихъ ґрунѣвъ зъ надъ Говôрлѣ, зъ надъ Пôпъ-Ивана, та тягнули надъ тымъ войськомъ да тѣшились якъ и мы тымъ краснымъ видомъ. Коло церкви били хлопцѣ у всѣ дзвони якъ на огонь або на Великдень.

Нарештѣ надôйшли.

Священикъ вôдправивъ молебень, поблагословивъ хрестомъ святымъ, покропивъ кропиломъ, хоругви склонили ся передъ войськомъ.

Генералъ, що ѣхавъ напередѣ, склонивъ головъ и зробивъ знакъ хреста. Зъ поза добродѣя высунула ся Мільнериха, да така красна якъ нѣколи, очи спустила у землю и, подаючи комендантови тацу зъ хлѣбомъ и сôлю, щось заговорила до него по угорськи. На лице молодого коменданта ударила радôсть, сльозы му въ очохъ стали и незнавши самъ, що чинить, схиливъ ся на кульбацѣ, ухопивъ красну невѣсту черезъ пôвъ та передъ усѣмъ войськомъ и передъ усѣмъ народомъ поцѣлювавъ въ самѝ губы.

— Elien, elien, elien! — пôшло якъ громомъ по усѣхъ *ровтахъ*. Усе вôйсько кричало да *віватувало* далѣ, не знавши тяръ задлячого се чинить.

Наразъ комендантъ давъ знакъ, абы бути тихо, а зъ поза ґенерала выѣхавъ якійсь молодый офіциръ напередъ. Лице му бѣленьке якъ у панночки а очи голубѝ: що отсе небо ясне. *Чако* насунувъ на праве ухо, правовъ рукою махнувъ до народа, а лѣвою здержувавъ быстрого карого коня, що вивъ ся та спинавъ ся пôдъ нимъ якъ левъ.

— Слава Исусу Христу! проголосивъ офіциръ чистою гуцулською мовою, а кôнь разомъ ставъ пôдъ нимъ якъ вкопаный.

— Во вѣки вѣковъ слава, слава! — загримѣло по цѣлôмъ народѣ и далекимъ стократнымъ вôдгомономъ вôдбило ся вôдъ чорногôрськихъ *кичеръ* та верхôвъ та поплило долѣвъ рѣками та ручаями.

кванґа“ и разомъ зъ 29 єго товаришами убито. Фан-кванґи крадуть дѣти и выколюють имъ очи та вырѣзують серця, а трупа закопують вôдтакъ въ своѣй церквѣ. Оденъ такій фанкванґъ намавлявъ якогось перевôдника, щобы вôнъ кравъ дѣти и выколювавъ имъ очи та вырѣзувавъ серце а заробить собѣ легко на день 50 таелѣвъ (таелъ по 5 зр.).

Годѣ наводити тутъ то все, що въ тôмъ плякатѣ було выписано на христіянъ и Европейцѣвъ взагалѣ а спеціяльно на місіонерôвъ; досыть хиба ще лишь то згадати, що місіонерôвъ представлено яко людей, котрі въ найпоганѣйшій способъ нарушують родинне житє Хинцѣвъ и ширять неморальнôсть противлячу ся самôй природѣ. До опису були ще й дороблені такъ само погані малюнки. А характеристичне єсть, що на тыхъ плякатахъ бувъ пôдписаный головный комендантъ войска тои провінціи.

Другій того рода плякатъ порозлѣплювано въ мѣстѣ Нанкінѣ. На тôмъ плякатѣ були стишкомъ выписані зъ горы въ долину несотворені рѣчи на европейскихъ лѣкарѣвъ а читаючи той стишокъ зъ долины въ гору можна було вычитати вôдозву завзываючу Хинцѣвъ убивати всѣхъ чужинцѣвъ. Найбôльше того рода плякатôвъ появилось було въ провінціи Гінанъ. До сихъ плякатôвъ долученый бувъ ще малюнокъ, якъ двохъ Хинцѣвъ друками убивають Европейця, а сивобородый мандаринъ палить цѣлу купу книжокъ европейскихъ, зъ котрыхъ нѣбы то смрôдъ розносить ся.

Въ слѣдъ за тымъ пôйшли по цѣлôмъ краю страшні убійства, а всѣ интересовані въ Хинахъ правительства европейскі мусѣли ажь выступити въ оборонѣ своихъ пôдданыхъ и выслали на хиньскі воды свои кораблѣ военні та загрозили хиньскому правительству вôйною, коли оно не зробить ладу въ краю та не укарає строго виновникôвъ. Правительство хиньске довго отягало ся зъ выконанемъ жаданъ европейскихъ державъ. Чи не мало силы до того, чи не хотѣло, не знати; здавалось навѣть, що прийде до вôйны зъ Хинами. Ажь ось недавно тому наспѣла вѣсть, що правительство хиньске постановило сповнити жаданя державъ европейскихъ, а цѣсарь хиньскій приказавъ покарати смертію кôльканацять найбôльшихъ виновникôвъ розрухôвъ противъ христіянъ. Якъ бы въ вôдповѣдь на той цѣсарскій приказъ наспѣла вѣсть о походѣ бунтôвникôвъ на цѣсарску столицю. Чи то настала дѣйстно революція въ царствѣ небеснôмъ, недалека будучнôсть покаже.

Рада державна.

Коло польске вôдбувши вчера и позавчера нарады выдало комунікатъ, въ котрôмъ такъ поясняє теперѣшну ситуацію парляментарну: „Коло стоить и дальше на становищи свобôднои руки, котре заняло на весну при розпочатю сесіи парляментарнои; коли бы однакожь правительство, котре въ першôмъ рядѣ єсть до того покликане, намѣряло утворити сталу бôльшôсть въ Палатѣ послôвъ, въ такôмъ случаю Коло могло бы згодити ся въ теперѣшнôмъ складѣ лишь на то, щобы дѣлати спôльно и рôвночасно зъ клюбомъ консервативнымъ и зô сполученою лѣвицею, а заразомъ и въ припущеню, що при тôмъ національні традиціи Кола польского и єго автономічні засады знайдуть вôдповѣдне увзглядненє“. — По тôмъ ухвалило Коло майже однодушно таке внесенє: „Коло польске, по переведеню дискусіи политичнои, не видить наразѣ потребы забираня голосу въ дусѣ політичнôмъ при дискусіи въ Палатѣ надъ закономъ фінансовымъ. Коло полишає комісіи парляментарнôй до осуду, чи не буде потреба забрати голосъ по мысли ухвалъ и намѣренъ Кола, або такожь скликати Коло въ вôдповѣднôмъ часѣ задля порѣшеня дотычнои ухвалы“.

Въ доповненю до попередныхъ засѣданъ подаємо тутъ промову пос. Романчука, выголошену пôдчасъ дебаты надъ внесенємъ пос. Пленера, пояснюючу, яке становище занявъ въ сѣй справѣ рускій клюбъ, и резолюцію пос. Мандичевского въ справѣ безплатного побираня сыровицѣ. Промова посла Романчука звучить: Высока палато! Я зголосивъ ся до слова ще вчера при ґенеральнôй дебатѣ, щобы зазначити становище моихъ сторонникôвъ супротивъ передлежачого внесеня. Але позаякъ се стало неможливымъ задля замкненя дискусіи, то мушу се зробити теперь а то тымъ бôльше, що наше голосованє за внесенємъ посла Яворского на вôдложенє могло бы бути зле понятымъ.

Тожь заявляю, що мы були и єсьмо за внесенємъ Пленера, взглядно за внесенємъ комісіи буджетовои и колибъ мы мали выбирати, чи приняти се внесенє чи вôдкинути, мы бы голосували за принятємъ а противъ вôдкиненя А рôвножь мы єсьмо за внесенємъ не зъ політичныхъ, лишь зъ выключно рѣчевыхъ причинъ.

Мы не входимо въ се, вôдъ кого и зъ якихъ мотивôвъ поставлено се внесенє, рôвножь и въ се, хто стоить за и хто противъ внесеня. Мы голосували бы такъ само за внесенємъ, колибъ єго поставила противна сторона и противні партіи єго пôдпирали а взглядно поборювали.

Але зъ другои стороны мы добачуємо такожь хибы внесеня, котрі признали такожь бесѣдники, що вступали ся за внесенємъ. А позаякъ вчера поставлено внесенє не на вôдкиненє лишь на вôдложенє а такожь и міністеръ фінансôвъ заявивъ, що вôнъ має вже цѣлкомъ готовый проєктъ закона, дотыкаючій тои самои справы, то рѣшились мы голосувати за внесенємъ на вôдложенє, але не тому, якъ се внескодавець гадавъ, щобы внесенє комісіи буджетовои погребати, лишь щобы єго поправити.

Дальше мы тои гадки, що передлежаче внесенє було бы лѣпше полагоджене у звязи зъ проєктами загальнои реформы податковои, які міністеръ фінансôвъ приобѣцявъ цѣлкомъ певно на лютый а найдальше на марець, та думаємо, що можна бы ще пôдождати тыхъ три або чотири мѣсяцѣ, щобы не поступати односторонно а можна було увзгляднити не лишъ одиноку клясу податникôвъ, але такожь найбôльше обтяженыхъ податкôвъ грунтовыхъ и домово-клясовымъ. Але єсли бы опôсля показало ся, що нема чого числити, або цѣлкомъ або въ найблизшôмъ часѣ, на загальну реформу податкову, то на кождый случай можна бы тогдѣ се внесенє осôбно трактувати, а мы радо будемо готові, встоюватись за нимъ, по можности у справленôмъ видѣ, и евентуально разомъ урґувати такожь єго полагодженє.

Нинѣ же поставивъ посолъ Патай до 1-го артикулу проєкту закона додаткове внесенє. Се внесенє додаткове мусимо заразомъ означити такожь яко внесенє поправляюче, а то зъ трехъ причинъ: По перше симъ внесенємъ дає ся выразъ принципови проґресіи; по друге дає ся все таки якесь покрытє на значный убитокъ 1,400.000 зр., а по трете буде можна подати пôльгу въ додаткахъ краєвыхъ, повѣтовыхъ и громадскихъ.

Зъ тыхъ причинъ будемо голосувати за артикуломъ 1-шимъ и за додатковымъ внесенємъ посла дра Патая, але на кождый случай гадаємо, що єго треба найперше передати ще комісіи, чи то буджетовôй чи податковôй. *(Оплески зô стороны членôвъ руского клюбу).*

Резолюція посла Мандичевского звучить:

А вôрлы у воздусѣ радôсно закричали, якбы зъ людьми разомъ хотѣли славити Спасителя свѣта.

— Народе христіяньскій, да гуцулькій! — ставъ мовити офіциръ, якъ трохи притихъ гамôръ; — *брехацію* пускали ті, котрі мовили вамъ, що мы зъ найяснѣйшимъ цѣсаремъ зъ королемъ апостолськимъ угорськимъ войну ведемо.... Теперь мы вамъ именемъ самого цѣсаря, наймилостивѣйшого монарха, голосимо повну слободу; землѣ, пасовиска и садибы, які хто має, даруємо на вѣчну власнôсть нинѣшнымъ властивцямъ и ихъ дѣтямъ да унукамъ; да такъ уже остане, поки цѣсарства сего да королѣвства нашого угорського, а хто инакъ чинити да говоритиме, той ворогъ цѣсареви и королеви, ворогъ вамъ, ворогъ усему мирови!

Скôнчивъ мовити и замовкъ, а народови цѣлому довго ще здавало ся, що офіциръ сей ясный усе ще говорить, а то лишь вôрлы попôдъ облаки слова єго усему свѣтови голосили. Наразъ хтось крикнувъ нагло:

— Многая лѣта! Славно! — а народъ повторивъ за нимъ: — Многая лѣта! На здоровя цѣсареви, королеви нашому. Многая лѣта панамъ, другамъ цѣсарськимъ, опѣкунамъ гуцульськимъ! Многая лѣта цѣлому сему войську славетному!... На погибѣль заволокамъ, солудивымъ псамъ!...

Ажь тогди заздрѣвсми, що мôй неньо пôдступивъ дъ офіцирови, поцѣлувавъ въ колѣно, да ставъ щось єму говорити. Зразу немôгеми нѣчо дочути; але якъ трохи притихло, то чувсми выразно, що вôдъ цѣлого народа гуцульського въ опѣку войськови вôддававъ ся и о оборону просивъ.

— Що велите — казавъ — се и зробимо.... Розкажете — а десять тысячь леґінôвъ зъ цѣвками да топорами заразъ стане и пôде тамъ, де имъ розкажете.

Офіциръ помовивъ щось зъ ґенераломъ и заразъ сказавъ такъ, абы усѣ чули:

— Погодѣть! Небавкомъ прийде вôйсько зъ Угоръ пѣше и зъ гарматами.... Ждѣть! За той часъ державъ ся спокôйно и не чинѣть нѣчого лихого вашому мандаторови, бо вôнъ лише зъ мусу тримавъ зъ ворогами народа, а теперь сего каѣ ся.... и вôнъ и єго жѣнка обѣцяють кровъ свою дати за угорську да и вашу волю....

А мôй неньо лишь подививъ ся сурово на Мільнера, сплюнувъ нишкомъ и усе скôнчило ся. Добродѣй запросивъ ґенерала и офіцирôвъ на снѣданокъ до себе, а воякôвъ порозбирали ґаздове до себе, та стали гостити чимъ хто мавъ.

Мы пушкарѣ станули при своѣй новôй хоругвѣ передъ *попôвщиною*, а Мільнериха засѣла до снѣданку зъ офіцирами у добродѣя.

Що вони тамъ собѣ розмавляли, та якъ тамъ ишла тота гостина — не знаю, бо мы усѣ стояли въ ряду, ажь десь за годину выбѣгъ панъ-отцѣвъ паничь и закликавъ мене, абымъ ишовъ до свѣтлицѣ, бо мандаторка на щось потребує. Пôшовсми. За хвилю штири гузары внесли малу скринку зелѣзну и поставили на столѣ передъ ґенераломъ.

— Николо! Чи пôднесешь се? — спытала Мільнериха, дивлячи ся на мене зъ осмѣхомъ.

— Не лишь що пôднесу, — закликавъ я покваино, а лютôсть якась зновъ мя обфатила, але, якъ хочете, то й занесу вамъ до вашого двора. Аже не першина минѣ чей отсе, ясна панѣ!

Вона глянула на мене добрымъ окомъ, осмѣхнула ся знова по своему, спокусливо, та обертаючи ся до того самого офіцира, що до народа промавлявъ, а котрый бувъ сыномъ якогось великого пана, князя, чи ґрафа, — рекла до него:

— Я казала вамъ пане, що не треба буде трудити гузарôвъ по горахъ; отсей парубчакъ страхъ якій мôцный; наймôцнѣйшій може на усѣ горы, та ще на него и спустити ся можна.... Що, не правда Николо? — звернула ся зновъ до мене.

Панотчикові панны и добродѣйка принесли минѣ ѣсти повну миску всячины, ба й вина склянку угорського, та велѣли поживити ся. А я радъ бувъ, бо вôдъ самого раня нѣчо въ ротѣ не мавъ.

По снѣданку, ґенералъ, двохъ повковникôвъ и той молодшій офіциръ, що бувъ за адъютанта при ґенералѣ, забрали ся разомъ зъ Мільнерами, посѣдали на конѣ и поѣхали горѣ рѣкою идъ мандаторському дворови. Я, зъ трома гузарами высадивъ зелѣзну скринку на коня, да й потягнулимъ ся за ними.

Мільнериха ѣхала поручь ґенерала на передѣ, осмѣхала ся до него заєдно, та щось гуторила до него по угорськи, чого я не годенъ бувъ зрозумѣти. Лишень ихъ смѣхъ усе до моихъ ухъ долѣтавъ.

Да красножь бо було тôй гадинѣ на тôмъ бѣлôмъ арабськôмъ жеребци; угорському комендантови ажь очи до неи зъ головы выскакували.

(Дальше буде).

„Зваживши, що населенє громадъ въ Галичинѣ, положеныхъ на Пôдгôрю карпатскôмъ, такъ само якъ и гôрняки, находить майже выключно своє удержанє въ годôвли худобы, котрои упадокъ послѣдными роками наглядно можна добачити;

„зваживши дальше, що пасовиска и луги въ згаданыхъ околицяхъ, выдають въ наслѣдокъ клїматичныхъ змѣнъ, зимнои и мокрои почвы, нужденну и квасну траву, а взглядно сѣно, котрого уживанє безъ доданя соли, наводить що року въ значныхъ розмѣрахъ недуги и загибѣлъ худобы;

„зваживши дальше, що населенє згаданыхъ громадъ въ наслѣдокъ за часто повтаряючихъ ся нещасть елементарныхъ и иншихъ некористныхъ обставинъ цѣлкомъ зубожѣло, и тому не єсть въ силѣ платити все ще безперечно высокои цѣны за соль;

„вкôнци зваживши, що высока управа скарбова послѣдными часами не увзглядняла многи просьбы дотычныхъ громадъ и то такихъ, котрымъ высока палата ухвалила подати помôчь державну въ наслѣдокъ нещасть елементарныхъ, якѝ потерпѣли минувшого лѣта:

„взываѥ ся высоке ц. к. правительство, прихильно увзгляднити бажаня и потребы, походячѝ зъ цѣлковитои бѣдноты, згаданого населеня и дозволити єму безплатно побирати сыровицю зъ сôльныхъ жерелъ, якѝ находять ся въ значнôй скôлькости въ згаданыхъ околицяхъ“.

Переглядъ политичный.

Найд. Дôмъ цѣсарскій покрывъ ся зновъ жалобою. Вчера рано померъ Найд. Архікн. Генрихъ, братъ архікн. Райнера а сынъ помершого въ 1853 р. Архікн. Райнера, бувшого віце короля Льомбардско Венецкого. Покôйный Архікнязь родивъ ся 9 мая 1828 р. а оженивъ ся бувъ въ Боценъ въ Тироли 1868 зъ панею Леопольдиною Гофманъ, позднѣйшою бароновою Вайдекъ. Подружє се вышло було зъ чистои любови и було дуже щасливе. Пок. Архікнязь усунувъ ся бувъ зовсѣмъ вôдъ житя дворского и жиючи лишь для свого круга родинного перебувавъ въ Тироли, де бувъ дуже популярною и надзвычайно любленою особистостію. Якъ въ житю обоє подруги були собѣ вѣрни, такъ и смерть не могла ихъ розлучити, бо пок. Архікнязь ледви кôлька годинъ переживъ свою супругу. Траґічне при тôмъ було и то, що обоє супруги померли на одну и ту саму слабôсть — на запаленє легкихъ. При смерти Архікн. була его донька баронôвна Вайдекъ, котра стративши вечеромъ матѣрь сидѣла черезъ цѣлу нôчь при смертельнôмъ ложи свого батька и замкнула єму очи. Єго Вел. Цѣсарь звѣдувавъ ся по кôлька разôвъ про станъ недужого, а вчера зложивъ своє сочувство братови покôйника Архікн. Райнерови. Мощѣ Архікн. Генриха и бароновои Вайдекъ будуть перевезенѝ до Боценъ, де похоронять ся въ спôльнôмъ гробѣ родиннôмъ.

Въ суботу вечеромъ вôдбувъ ся въ церемоніяльной сали цѣсарскои палаты першій обѣдъ делеґаційный. Зô стороны польскихъ делеґатôвъ взяли участь пп.: Яворскій, ґр. Красицкій, Абрагамовичь и Чайковскій. По обохъ бокахъ коло Є. Вел. Цѣсаря сидѣли президенты Делеґацій угорскои и австрійскои. По обѣдѣ вôдбувъ Є. Вел. Цѣсаръ серкль, котрый тревавъ бôльше якъ годину.

Вчера вечеромъ була на ґалевôмъ обѣдѣ у Є. Вел. Цѣсаря друга серія делеґатôвъ угорскихъ и австрійскихъ. Нинѣ и завтра дає п. міністеръ ґр. Кальноки обѣды на честь членôвъ спôльного парляменту.

Австрійске міністерство торговлѣ зредаґувало и закомуніковало вже угорскому правительству розпоряджене, пôсля котрого мае бути знесеный заказъ привозу американьскои вепровины. Розпоряджене то вôйде въ житє найпôзнѣйше 1 сѣчня 1892 р.

Францускa праса обговорює прихильно бесѣду ґен. Капрівіого-а Temps такъ пише: Заявленє нѣмецкого канцлера показало таку щирôсть и пôднеслôсть духа, що Франція може въ оправданыхъ надѣяхъ спустити ся на політику берлиньского кабінету. Бісмаркъ не призвычаивъ Франціи до такои бесѣды. Заявленя Капрівіого належить приняти зъ вдоволенємъ, бо его заявленя суть згôдливѝ и успокоюючѝ.

Зъ Копенгаґи доносять, що вырôбъ маґазиновыхъ карабинôвъ, въ якѝ мае бути узброєна даньска армія, такъ далеко поступивъ, що въ найблизшихъ мѣсяцяхъ будуть ними заосмотренѝ всѣ части войска, котрѝ ихъ ще не мали. Правительство намѣряє приготовити значнѝ припасы резервовѝ новыхъ карабинôвъ. Въ новыхъ пороховняхъ пôдъ Фредерікcъ-Веркъ працюють усильно надъ приготовленємъ бездымного пороху.

Зъ Хинъ надходять чимъ разъ бôльше занепокоюючѝ вѣсти. До Парижа наспѣла черезъ бюро аґенціи Гаваса зъ Шанґаю така вѣсть: Ворохобники въ Манджуріи побили 4.000 цѣсарского войска, заняли мѣсто Чао-Янґъ и вырѣзали Христіянъ въ Кінъ-Чевъ. Кажуть, що ворохобники машерують на Пекінъ и що противъ нихъ выслано зъ Тіентсіну 6000 войска. Въ Лондонѣ зновъ достали вѣсть, що ворохобники, котрѝ заняли кôлька мѣстъ безъ всякого опору, посувають ся чимъ разъ дальше. Въ мѣстѣ Та-кавъ допустили ся они на христіянахъ страшнои рѣзнѣ. Они вырѣзали цѣлу бельґійску місію, мучили жѣнки и дѣти въ страшный спосôбъ, а наконецъ поубивали ихъ. Вырѣзано звышь 300 людей. Въ Пекіні, столици цѣсаря, наставъ великій переполохъ, а послы европейскѝ утекли зъ Пекіну до Тіентсіну пôдъ опѣку европейскихъ кораблѣвъ военныхъ.

Новинки.

— **Громадѣ Сажавка**, въ повѣтѣ надвôрняньскôмъ, жертвувавъ Є. Вел. Цѣсарь 50 зр. на будову школы.

— **Є. Вел. Цѣсарь** принявши вчера на авдієнціи депутацію Выдѣлу краєвого и громады мѣста Львова, котра прийшла зложити подяку за утворенє медичного факультету у Львовѣ, выслухавъ вселаскавѣйше промовы Маршалка краєвого и такъ на ню вôдповѣвъ: „Дужѳ Мене то радує, що Я мôгъ для Мого краю Галичины то дѣло сотворити и маю надѣю, що оно выдасть хосеннѝ овочѣ якъ для краю, такъ и для цѣлои монархіи и для львôвского увівертитеґу, котрого добро и розвôй такъ дуже лежать Менѣ на серцю“. Опôсля розговорювавъ Монархъ ласкаво зъ кождымъ членомъ депутаціи.

— **Именованя.** П. Міністеръ скарбу именувавъ контрольорôвъ головныхъ урядôвъ податковыхъ Корн. Царрофіого и Емануила Сімона, а також поборцѣвъ податковыхъ: Раймунда Сѣницкого, Ант. Галушку, Стеф. Длугоша, Іосифа Медыньского, Ивана Плешовского и Виктора Розенфельда поборцями головныхъ урядôвъ податковыхъ въ VIII кл. ранґи, а поборцѣвъ податковыхъ: Роберта Филипка, Ивана Валиґурского, Генриха Кулиньского, Фран. Сикору, Кароля Бурдовича, Генриха Михалього, Вильгельма Первикарского, Кароля Якубовского и Генриха Куделька контрольорами ц. к. головныхъ урядôвъ податковыхъ въ IX кл. ранґи. — Ц. к. краєва дирекція скарбу именувала: Валерія Крамаржа поборця податкового въ Заставнѣ на Буковинѣ а також контрольорôвъ податковыхъ: Михайла Свитальского, Юліяна Десуґа-Єзерского, Маріяна Леопольда Льохмана, Людвика Геффера, Генриха Ґраффа, Іосифа Сикала, Ивана Зволиньского, Ивана Гошовского, Едмунда Тройварского, Володисл. Добжевцкого, Стан. Станчикевича, Рудольфа Козакевича, Кароля Ґуминьского, Кароля Подґурского, Андрѣя Завадского, Макс. Бѣлоруского, Ив. Волчира, Володисл. Лікіого, Кирила Грицину, Едварда Зелиньского, Войтѣха Кшептовского и Ив. Марники поборцями податковыми въ IX клясы ранґи.

— **Процесъ о шпѣгуньство** въ Чернôвцяхъ противъ Поповичѣвъ, закôнчивъ ся тымъ, що судъ засудивъ обохъ, т. є. 70-лѣтного Бернарда Поповича и его сына, 27-лѣтного Ришарда Поповича, капраля въ резервѣ (зъ фаху канториста) на пôвтора року тяжкои вязницѣ за злочинъ шпѣгуньства на рѣчь Россіи.

— **Огнѣ.** Въ пятницю вечеромъ згорѣла въ Старôмъ мѣстѣ коло Ряшева стодола, кератъ и збôже, що було въ стодолѣ. Шкоду обчисляють на 15 тысячь зр. Причины огню не знати. — Въ недѣлю за Зеленою рогачкою въ Снопковѣ коло Львова згорѣла стодола и стирты збôжа у посесора Куличка. Шкода выносить пôвтретя тысяча зр.

— **Самоубійство.** Францішка Станецка, жѣнка львôвского учителя народного, померла оногди вечеромъ въ своѣмъ мешканю при Пекарскôй улици середъ обявôвъ отроєня, мимо лѣкарскои помочи. Передъ смертію признала ся она, що рано о 7-ôй год. насыпала собѣ до кавы аршенику въ намѣрѣ самоубійчôмъ, а причиною сего кроку були колотнечѣ домовѝ.

— **Значну крадѣжь** сповнено сими днями въ Тарновѣ. Якійсь злочинець укравъ листъ грошевый, въ котрôмъ було 4000 зр. въ 4 банкнотахъ по тысячцѣ. Тысячки мали такѝ серіи и числа: 1081—12166: 1044—06551; 1045—24269 и 1048—25818.

— **Рабінъ-чудотворець передъ судомъ.** Въ Коломыи розпочавъ ся передъ судомъ присяжныхъ процесъ противъ Мошка Каганого, 70 лѣтного жида въ Бердычова, котрому, яко кравцеви, не ишовъ якось „ґешефтъ“ и вôнъ рѣшивъ ся творити „чуда“, котрѝ єму черезъ два роки удавали ся, а въ Галичинѣ навѣть „чудесный“ интересъ представляли. Кагане ходивъ помѣжь темну жидову, удававъ чудотворного рабіна, выганявъ бісôвъ, котрѝ тымъ борше утѣкали, чимъ бôльше мôгъ хтось дати рабінови грошей, котрыхъ потрѣбно було конче до прогнаня чорта; лѣчивъ недуги усякѝ и всякѝ нещастя вôдвертавъ а все лишь запомочію грошей, безъ котрыхъ чуда не удавали ся. Жиды вышукували остатный крейцаръ, щобы лишь сумка була поважнѣйша. Рабінъ шептавъ вашептувавъ, а вôдтакъ замѣсть бѣсôвъ та всякого лиха — щезавъ найперше вôнъ самъ а зъ нимъ разомъ и жидôвскѝ грошѣ. Ажь отъ и єму разъ не повело ся, бо вôдъ жандармского ока не могло его уратувати нѣяке чудо а теперь мабуть не поможе чудотворному рабінови жаднє чародійне слово передъ судьями присяжными, котрѝ скажуть єму вôдпокутувати всѣ тѝ удачнѝ чуда зъ чужими грошми.

— **Черезъ любовъ** — Въ Южинцяхъ на Буковинѣ залюбивъ ся 26-лѣтный парубокъ Иванъ Григорчукъ въ дѣвчинѣ Маріи Сарафанчукъ и черезъ три роки старавъ ся о неи у єи родичѣвъ, але надаремно. Оногди рѣшивъ ся ще разъ спробувати щастя, але и тымъ разомъ єи родичѣ вôдмовили. Григорчукъ выйшовъ зъ ихъ хаты, та зъ жалю повѣсивъ ся таки въ садѣ Сарафанчукôвъ.

— **Смерть въ ваґонѣ.** Въ поспѣшнôмъ поѣздѣ межи Борками а Тарнополемъ померъ передъ кôлькома днями нагло въ ваґонѣ II кл. купець зъ Пôдволочискъ, 55-лѣтный Мошко Аллєргандъ. Повѣтовый лѣкарь, высланый Старостомъ, сконстатувавъ смерть зъ причины пораженя легкихъ.

Телеграмы.

Римъ 1 грудня. На предложенє міністра Рудініого, поставлено интерпеляцію Кавальоттіого въ справѣ внутрѣшнои політики церковнои на порядокъ дневный засѣданя, котре вôдбуде ся въ середу

Парижъ 1 грудня. Правительство мае предложити палатѣ проєктъ закона, пôсля котрого, кождый чужинець буде мусѣвъ мельдувати ся и платити три франки, коли схоче якійсь часъ перебувати въ Франціи.

Вѣдень 1 грудня. Въ наслѣдокъ смерти Архікн. Генриха, вôдложено нинѣшный другій обѣдъ дворскій для Делеґацій. Такъ само вôдложено и обѣдъ для Делеґацій у ґрафа Кальнокого.

Лондонъ 1 грудня. Бюро Райтера доносить зъ Пекіну, що ворохобня выбухла въ двохъ сторонахъ вôдъ пôвнôчнои стороны великого хиньского муру. Найнебезпечнѣйшою єсть въ Та-кавъ. Зъ Тсун-чоа місіонеры поутѣкали.

Вôдвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

Оголошеня до *Народнои Часописи* принимае Контора **Льеопольда Литыньского,** *Львôвъ, Валова, 14.*

АПТЕКА ПОДЪ „СРѢБНЫМЪ ОРЛОМЪ‘

ЖИГМОНТА РУКЕРА

поручае:

Олѣй рыбій въ двохъ родахъ, **жовтый** однократно дестилованый, дуже добре дѣлаючій противо зафльегмленя, остроты крови, недокровности, скрофуламъ и т. д.; **бѣлый** пріятнѣйшій ôдъ першого, бо двократно чищеный и дестильованый. До набутя въ бутелькахъ по 60 и 0 кр.

Жолудокъ есть господаремъ чоловѣческого орґанізму,

вôдъ него починають ся всякй болѣзни, вôдъ него залежить потрѣбне вôдживлене организму и силы чоловѣка.

„Реґуляторъ“

есть то порошокъ, котрого коробка вразъ зъ описомъ способу заживаня коштуе 35 кр. На провинцію высылае ся найменьше три коробки, потреба прото надôслати переказомъ 1 зр. 20 кр. (за три коробки порошку — зъ опакованемъ) — або 1 зр. 40 кр. тогды и почта буде оплаченою.

Реґуляторъ закасувавъ Морізона и всякй подôбнй средства.

На доказъ читайте подяки вôдъ осôбъ котрымъ здорове привернувъ.

Сиропъ коклюшевый

цѣна фляшки 40 кр.

Подяка. Вп. Брониславъ Виткевичъ, аптикарь въ мѣсци

Честный Пане!

Кôлька тыжнѣвъ треваючій коклюшь, вычерпавъ вже бувъ всѣ силы трилѣтнои моеи дитины. Я робивъ все, що менѣ раджено—но все на дармо. Напады кашлю були такъ частй и такъ сильнй, що встрясали цѣлымъ организмомъ бѣднои дитины и спонуковали чувати при ней якъ день, такъ нôчь. По каждôмъ такôмъ атаку наступало довге ôддѣлюванье флеґмы, страшне для дивлячихъ ся на муки слабои дитины.

Въ анонсахъ „Литыньского Кальендарь Здоровля“ вычитавъ я о сиропѣ коклюшевôмъ и уживъ средства того, котре вже по кôлькаразовôмъ ужитю зменшило напады кашлю, а фльеґма зъ легкостію ôддаляти ся стала. По ужитю двохъ фляшочокъ навѣть и слѣды коклюша уступили. На пôднесенье заслугуе такожь тое, що дитина охотно дуже заживала тое средство задля приемного смаку тогожь.

Прошу приняти горячу подяку ôдъ ôтця, котрому уздоровили Вы дитину а заразомъ прошу тую подяку розпространити на корысть терпячои людскости. Зôстаю зъ вдячностію и поважаньемъ Юлій Крейссъ ц. к. надпоручникъ и офицеръ економичный въ шпиталю гарнизоновôмъ у Львовѣ. Львôвъ, 1 Марця 1890.

Спроваджувати можна лише вôдъ:

Бронислава Виткевича,

аптикаря у Львовѣ, ул. Жовкôвска *(коло рампы)*.

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ ГИПОТЕЧНОГО

купуе и спродае

всякй ефекта и монеты

по курсѣ деннôмъ найдокладнѣйшомъ, не числячи жаднои провизіи.

Яко добру и певну льокацію поручае:

4½% листы гипотечнй.	**4%** пожичку пропинацийну галицку.
5% листы гипотечнй преміованй.	**5%** „ „ буковиньску.
5% листы гипотечнй безъ преміи.	**4½%** пожичку угорскои желѣзнои дороги державнои.
4½% листы Тов. кредитового земс.	**4½%** пожичку пропинацийну угорску.
4½% листы Банку краевого.	
4½% пожичку краеву галицку.	

4% угорскй Облигации индемнизацийнй,

котрй то паперѣ контора вымѣны Банку гипотечного всегда купуе и продае **по цѣнахъ найкористнѣйшихъ.**

Увага: Канторъ вымѣны Банку гипотечного приймае ôдъ Вп. купуючихъ всякй **выльосованй, а вже платнй мѣстцевй** паперѣ цѣннй, якъ такожь **купоны за готôвку, безъ всѣлякои провизіи, а противно замѣсцевй**, лишень за ôдтрученьемъ коштôвъ.

До ефектôвъ, у котрыхъ вычерпали ся купоны, доставляе новыхъ аркушѣвъ купоновыхъ. за зворотомъ коштôвъ, котрй самъ поносить.

Всякого рода

ВИНА

ЛѢЧНИЧЙ

достати можна кождого часу въ конторѣ

Льеопольда Литыньского

у Львовѣ, при улицѣ Валовôй ч. 14.

На сезонъ зимовый

отримавъ **головный фабричный складъ**

ИНСТРУМЕНТÔВЪ МУЗИЧНЫХЪ

И. КАПРАЛИКА

у Львовѣ

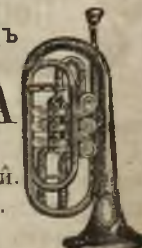
всякого рода инструменты самограючй.

Арістоны вже вôдъ 8 зр. и высше.

Такожь поручае всякй

инструменты смычковй и т. д.

ГАРМОНІКИ РУЧНЙ и ЦИТРЫ.

Выйшовъ накладомъ книгарнѣ **Г. Альтенберґа** и есть до набутя

ЛЕОПОЛЬДА ЛИТЫНЬСКОГО

КАЛЕНДАРЬ ЗДОРОВЛЯ

на рôкъ 1892,

мѣстячій въ собѣ богато цѣкавыхъ рѣчей и поучений вôдносячихъ ся до захороны здоровля.

Календарь той украшають хорошй илюстраціи а крôмъ того замѣщае въ собѣ часть литературну, гиґіенічну и богатый дѣлъ информацийный.

Розправа о о. Кнейпѣ, новочаснôмъ чудотворцѣ, кидае нове свѣтло на значѣне и тайну славнои его дѣяльности на поли лѣченя воздухомъ и водою.

Цѣна 55 кр. вразъ зъ пересылкою почтовою.

Адресъ: **Леопольдъ Лѣтыньскій** Львôвъ, Пекарска 21.

НОВОУРЯДЖЕНЫЙ МАҐАЗИНЪ

В. СЦІБОРА и Е. ЯРОШЬ

Львôвъ, ул. Баторого ч. 20 (Готель Швайцарскій)

поручае власного выробу: сорочки мужескй по 1.40, 1.70, 1.90, 2.40 зр.; Кальсоны по 1 зр., 1.25, 1.50 кр.; Маншеты найлѣпшй дюжинъ: 4 зр. 40 кр.; Ковнѣрики найлѣпшй дюжинъ 2 зр. 40 кр.

Великій выбôръ наймоднѣйшихъ краватокъ. Бѣле женьске и дитиняче зъ найлѣпшого матеріялу.

Маючи власну робôтню принимаемо всякй роботы входячй въ составъ бѣлого шитя. — Выробъ якъ найлѣпшій, цѣны низкй.

Зъ друкарнѣ Вл. Лозиньского пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.